

NatuurKunstpark

S p o r e n

2005

Kunstenaars Vereniging Flevoland

NatuurKunstpark

S p o r e n

2005

Kunstenaars Vereniging Flevoland

Natuurkunstpark

S P O R E N

Deze zomer werd in het Natuurpark in Lelystad Natuurkunstpark georganiseerd: een jaarlijks terugkerend evenement, dat dit jaar vanaf 16 juli tot en met 1 november in het Natuurpark te zien was.

Tien kunstenaars van Kunstenaars Vereniging Flevoland hebben zich voor dit project laten inspireren door het thema 'Sporen' en maakten werken, van hoofdzakelijk natuurlijke materialen: de visie van kunstenaars op sporen van dier, mens en natuurlijke verschijnselen in breedst mogelijke zin. Zo laat Karin van der Molen zien, met een enorme mammoetslagtand - gemaakt van wilgentenen -, welk verleden wij hier in Flevoland óók hebben. En wie weet welke toekomst hier wortel schiet, als je bedenkt dat wilgentenen weer opnieuw gaan groeien als je ze in de grond zet. Mariël Blisschops neemt middels een installatie de tijd onder de loep. Wat je ontdekt, is dat het veel moeilijker is om de tijd terug te volgen dan om achteloos vooruit te leven.

De tentoonstelling werd op zaterdag 16 juli, om 15.00 uur, geopend door Dr. Maarten Th. Frankenhuis, voormalig directeur van Artis en oud bestuurslid van het Flevolandschap.

Er werd gezamenlijk gewandeld vanaf het bezoekerscentrum naar het eerste kunstwerk, alwaar de opening plaatsvond.

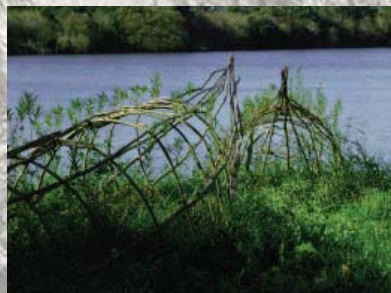
Bij de werken zijn teksten geschreven, die de werken begeleiden, uitleggen, maar soms ook weer moeilijker maken (kunst is nu eenmaal niet eenduidig).

De teksten waren gratis verkrijgbaar bij het bezoekerscentrum.

Ook is er een speciale speurtocht ontwikkeld voor jonge kinderen - ook deze was gratis verkrijgbaar bij het bezoekerscentrum.

Foto 's opening (rechts)
Foto 's werken na afloop (links)

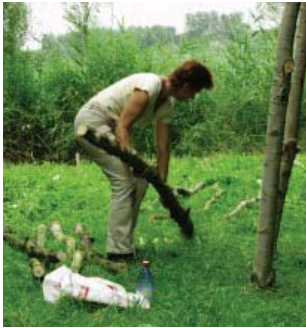
bij het werk van Gonny Geurts

Wie voetstappen kan maken
in de lucht, is licht genoeg
voor het onmogelijke.

Volg het spoor
naar daar
waar dromen beginnen.

bij het werk van Mariël Bisschops

'Waar blijft de tijd?',
vraagt de mensheid zich al tijden af.
De een zegt dat voorbij jaren als stoflagen
in de bodem worden opgeslagen,
dat ze er samen met scherven en botten
uit kunnen worden opgegraven.

De ander zegt dat tijd ligt opgeslagen
achter de horizon van onze geest, klaar
om te herleven. De derde maakt
een foto die alles bewijst, maar verdwijnt
zelf zienderogen in de dagen die erop volgen.

Voorlopig is de tijd ongreepbaar,
maar wie oog heeft voor de nagelaten sporen,
ziet alles in het nu.

Wie blind is, moet wachten
op de toekomst, op een toestel
met het gebruiksgemak van een eigentijdse camera:

focus in op wat geweest is, door te draaien aan de ringen.

Wie eenmaal zicht heeft op de tijd,
zal inzien dat het veel meer moeite kost

om terug te kijken
dan gewoon vooruit te leven.

bij het werk van Linda Verwaijen

Kleine mensjes, grote mensjes

in hun huisjes, in hun straatjes naar hun werkjes,
met autootjes in opstoppinkjes en uitstootjes,

roetwolkjes en welvaartsportjes,
afvalbergjes en verzuurinkjes,

regenwoudkapjes en ozongaatjes,
hun energletekortjes en vervuilingkjes,

waterzuiverinkjes en duurzame woudreusjes,
hun ecoductjes en groenvoorzieninkjes,
hun faunabeheertjes;

kijk, daar gaat een goed meneertje
die natuurttjes aanlegt voor de diertjes,

en kijk daar, een baasje
dat een kudde schapen wild maakt.

Mensen, mensen, wat een mensheid.

En kijk daar, sporen in moderne klei,
is dat soms de voetstap van een edel hert?

Is dat soms de wegrenafdruk van een bange haas?
Nee, dat is de indruk van de grote baas.

Bij de speurtocht-installatie door Balfus Wigersma

Ik ben Ookbeer.
Ik ben een beer.

Familie van een verre soort.
Voor grote mensen onbekend.

Ik ben Ookbeer.
Ik laat sporen na.

Ik laat sporen na,
dus ik besta.

Kinderen snappen dat.
Grote mensen niet.

Grote mensen
denken teveel.

Ik besta
waar ik gevolgd word.

Ik ben,
maar gevonden word ik nooit.

bij het werk van Jan Coenen

TaaL is abstract. De wereld is zichtbaar voor het oog. Het schrift is de brug

tussen de onzichtbare taal en de waarneembare wereld.

Als je het schrifT gaat ontleden, zoals je planten ontleedt, eerst woord voor woord en voorzichtig verder,

dan worden letters lossE onderdelen. Dan zijn letters abstract.

Het woord is de brug tussen de abstracte Letter en de beschreven betekenis.

Als je letters afbreekt, uit elkaar haalt, dan ontstaan er vormen

die bij de eerste aanblik geen Functie lijken te hebben, maar als je de brug ontdekt,

dan begrijp je hoe sterk verbonden de taal is mEt het leven.

bij het werk van Sanja Rosing

Zoef zoef haas haast
nergens tijd
voor nergens tijd
na buiten a
dem zoef zoef
zoef zoef NEE
wees geen haas
doe effen weg
neem emmen
zoe zoe
bijna
zoe zoe zoem zoemmm
ja daar ben je bij
zoem zoem
wees bij
wees blij
neem tijd
om kleur te zien
om met je vingers
kleur te zien
om met je vingers
sporen na te laten

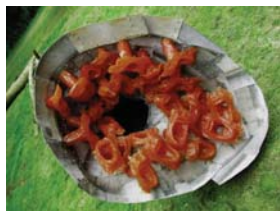
bij het werk van Anthea Simmonds

Het verhaal gaat dat Jacob met een engel vocht, Michaël met de duivel, zij tegen de roeien en wij nog altijd en overal tegen de Duitsers, maar in feite vecht iedereen

vooral tegen zichzelf.

De sporen van het gevecht staan in je ik vereeuwigd.
Om op te kunnen staan,
moet je eerst zijn gevallen.
Wie veel gevallen is, weet
met open mond te bloeien.

bij het werk van Cor Sonke

Versteende bladeren en diertjes,
totempalen vol fossiele ammonieten,
tijdsafdrukken, mineralen
die de plaats van trilobieten
hebben ingenomen, dood begraven
in gesteente en miljoenen jaren later
opnieuw tot leven gewekt
in de gedaante van een kunstwerk
als een spoor naar het verleden.

bij het werk van Christian Wisse

Haar zoekt stromende aders
vol water en bloed, haar borsten
en bergen als rotsen en heupen:
meisje, moeder, godin van de aarde.

Als we haar zoeken, ligt ze
onvindbaar verborgen onder
zout en zeeën van land.

Vergefen we haar bestaan,
dan komt ze tevoorschijn uit gras
in haar donkerste lichaam
van zand en rivierklei.

Als we haar weer weten,
dan zal ze verdwijnen,
met stromende regen de grond in.

bij het werk van Karin van der Molen

Hier heeft een mammoet gelopen.
Hier heeft een mammoet zijn laatste stappen gezet.
Hier is het dier 10.000 jaar geleden gevallen,
de allerlaatste mammoet gevallen, gestorven en
ontbonden.
Dit is plaats waar vacht uiteen viel.
Waar ribben verweerden, verwaalden als stof.
Vergingen. Vergaan.

De grond weet het nog. De grond weet het.
Hier heeft 10 000 jaar lang
de herinnering aan het beest
verborgen bestaan, geleefd,
als een kiem, een kiem om te ontkiemen, ergens in
toekomst,
een kiem voor het beeld van verleden.

De kiem is ontkiemd.
Vandaag is de kiem ontkiemd.
Een nieuw ontstaan.
Vandaag is een mammoet,
de allereerste mammoet uit de grond gegroeid.
Stapje voor stapje, slagtaand voor slagtaand
is hij uit verleden opgestaan,
zachtjes op wilgentenen om het heden niet te storen.

Kruip hier in de huid van de mammoet.
Kruip vandaag in de tijd, naar de dag
dat de allerlaatste mammoet neerviel,
stierf en weer opstond.

Kunstenaars: Gonny Geurts
Christian Wisse
Sonja Rosing
Anthea Simmonds
Cor Sonke
Linda Verwijen
Karin van der Molen
Jan Coenen
Mariël Bisschops
Baltus Wigersma

Teksten: Hein Walter
Organisatie: Trudy van der Meer, Hein Walter
Verslag: Fred van Welle

Met dank aan:
De Provincie Flevoland
De Gemeente Lelystad
Het Flevolandschap (www.flevolandschap.nl)

Deze tentoonstelling werd georganiseerd
door de Kunstenaars Vereniging Flevoland ©2005
(www.flevokunst.nl)

kunstenaars vereniging flevoland

Postbus 352, 8200 AJ Lelystad
<http://www.flevokunst.nl>